

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **V. B.**, zastoupeného Mgr. Tomášem Šetinou, advokátem se sídlem v Brně, Zeleného 803/13, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2008, č. j. OAM-129/VL-07-19-2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 9. 2008, č. j. 60 Az 16/2008 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta Mgr. Tomáše Šetiny **se určuje** částkou 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) brojí včas podanou a doplněnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu. Tímto rozsudkem soud zamítl jeho žalobu proti citovanému rozhodnutí žalovaného, jímž bylo vysloveno, že se stěžovatelova žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] V kasační stížnosti stěžovatel označil kasační důvody zakotvené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“).

[3] Nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky stěžovatel spatřuje v tom, že soud nepodřadil faktickou skutkovou podstatu pod ustanovení odůvodňující udělení azylu a v rozporu se skutečností považoval za naplněný důvod pro zamítnutí žádosti dle § 16 odst. 2 zákona o azylu. V současné době je prý v české společnosti stěžovatel natolik integrován, že jeho žádost o azyl nelze chápat pouze jako snahu vyhnout se vyhoštění.

[4] Vady řízení dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. shledává stěžovatel v tom, že soud zohlednil pouze podání žádosti až poté, co mu bylo uděleno správní vyhoštění. Dle jeho názoru zákon o azylu nestanoví povinnost požádat o mezinárodní ochranu okamžitě po vstupu na území státu. Soud navíc nevzal v potaz skutečnost, že stěžovatel byl držitelem pracovního víza, proto neměl důvod podat tuto žádost dříve.

[5] Nepřezkoumatelnost pak stěžovatel spatřuje v tom, že krajský soud nevzal v potaz skutečnost, která odůvodňuje udělení azylu (osobní a ekonomická situace).

[6] Dle zjištění správního orgánu a krajského soudu stěžovatel přicestoval do České republiky v roce 2006 s pracovním vízem platným do 9. 5. 2007. V dubnu 2007 mu byl odcizen cestovní pas a ukrajinská ambasáda mu ho odmítla do jednoho měsíce (tj. do 9. 5. 2007) vyřídit, proto mu doporučila, aby si pas vyřídil osobně na Ukrajině. Stěžovatel tak neučinil a nadále se zdržoval na území ČR; dne 26. 1. 2008 byl kontrolován policií a za ilegální pobyt mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let s povinností vycestovat do 10. 2. 2008. Dne 9. 2. 2008 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, kde uvedl, že o azyl přišel požádat, protože ho „chytila policie“, byl vyhoštěn a chce zde zůstat legálně z důvodu lepších pracovních příležitostí. Dříve o mezinárodní ochranu nepožádal, protože měl vízum, nepotřeboval ochranu a na Ukrajině se nikoho nebojí.

[6] Nejvyšší správní soud shledal včas podanou kasační stížnost přípustnou dle ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[7] Za této situace se dále zabýval její přijatelností podle ustanovení § 104a s. ř. s. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu zdejší soud odkazuje zejména na svoje precedenční usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 (publikováno ve Sb. NSS pod č. 933/2006; všechna zde zmiňovaná rozhodnutí jsou také dostupná na www.nssoud.cz), kde jsou uvedeny typové případy přijatelnosti stížnosti. V nyní projednávané věci soud zjistil, že na námitky obsažené v kasační stížnosti dává dostatečnou odpověď dosavadní judikatura správních soudů a tedy nenastala žádná ze situací, jež by mohla založit její přijatelnost.

[8] Jedinými relevantními námitkami v kasační stížnosti jsou totiž doba podání žádosti a popření její účelovosti. Problematikou včasnosti podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany se zdejší soud zabýval např. v rozsudku ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 Azs 90/2006 - 80. Namítanými vadami řízení dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. se zdejší soud zabýval v rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 Azs 474/2004 - 68 a v rozsudku ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 - 36, dle něhož „[b]yla-li žádost o azyl podána až poté, co bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žadatele, a tato žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) [v současnosti § 16 odst. 2] zákona o azylu, nemohou před soudem obstát námitky nesprávného posouzení skutkového stavu věci vztahující se k důvodům udělení azylu.“ Účelovost podání žádosti s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění byla Nejvyšším správním soudem řešena např. v rozsudku ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 48, v rozsudku ze dne 30. 12. 2008, č. j. 8 Azs 37/2008 - 80 a v rozsudku ze dne 31. 3. 2009, č. j. 8 Azs 11/2009 - 39.

[9] Jelikož stěžovatel nijak nekonkretizuje osobní a ekonomické důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu a jejich dopad na (ne)prezkoumatelnost rozhodnutí, takto postavená námitka rovněž nemůže vést k závěru o přijatelnosti kasační stížnosti.

[10] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky předestřené v kasační stížnosti. Protože ani Nejvyšší správní soud sám neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti

k věcnému projednání, je nucen konstatovat, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

[11] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

[12] Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátovi za dva úkony právní služby – převzetí zastoupení a písemné podání soudu týkající se věci samé ze dne 26. 3. 2009 (doplnění kasační stížnosti) – částkou 2 x 2100 Kč a 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu; celkem tedy 4800 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu